

РЕШЕНИЕ

№ 1164

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-30 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

при участието на секретаря Диана Ст. Борисова
като разгледа докладваното от Валерия Банкова Гражданско дело № 20211100112221 по описа за 2021 година

Ищецът Б.И. Б. твърди в исковата молба, че е титуляр на парични вземания, за които е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, по което било образувано ч.гр.д. №5271/2020г. на СРС, 155 с-в. Поддържа, че ответникът Агенция за П. П. и К. е подал възражение по чл. 414 от ГПК срещу издадената заповед за изпълнение за сумата от 952 300,82 лв., поради което моли съда да признае за установено на основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, че е титуляр на горепосоченото парично вземания – предмет на заповедта за изпълнение.

Наред с това, предмет на заявлението за издаване на заповед за изпълнение е било и вземане за обезщетение за забава за сумата от 16 929,79 лв., представляващо законната лихва върху главницата за периода 29.11.2019г. – 31.01.2020г., както и законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането. С разпореждане на съда, влязло в сила на 21.07.2021г. заявлението било отхвърлено в тази му част, поради което ищецът предявява осъдителен иск за посочените суми на осн. чл.415, ал.1, т.3 от ГПК.

При условията на евентуалност, ако съдът намери, че ответникът е изпаднал в забава на по-късна дата – 19.12.2019г., моли същият да бъде осъден да му заплати сумата от 11 639,23 лв. – лихва за забава върху претендираната главница за периода 19.12.2019г. – 31.01.2020г.

Претендира сторените съдебно-деловодни разноски в заповедното и в исковото производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Поддържа, че вземането му произтича от следните факти:

Ищцата е частен съдебен изпълнител. По молба на ответника на 29.11.2019г. тя е образувала изпълнително дело въз основа на издадена в негова полза обезпечителна заповед. Допуснатата обезпечителна мярка била заповед за притежаване от „А.П.“ ООД акции от капитала на две търговски дружества. Поради неотложния характер на обезпечителното производство, ЧСИ веднага предприела необходимите действия, като още в деня на образуване на делото направила опит да връчи на длъжника на съобщение, с което го уведомява за допуснатото обезпечение и му указва да предостави ценните книги за налагане на заповед. На 16.12.2019г. бил извършен опис и изземване на ценните книги, които били вложени в банка. След успешното извършване на исканото обезпечително действие, ЧСИ изготвил сметка за дължимата по т.20 от ТТРЗЧСИ такса, което представил на ответника за плащане на 19.12.2019г., но плащане не последвало. Ето защо, ЧСИ пристъпил към реализиране на правата си по реда на чл.79, ал.3 от ЗЧСИ – чрез заповедното производство.

Ответникът Агенция за публични П. и К. / АППК/ подава отговор на исковата молба в срока по чл.131 от ГПК, в който оспорва изцяло предявените искове. Оспорва допустимостта на предявения като евентуален осъдителен иск с пр. осн. чл.86 от ЗЗД, поради липсата на идентичност между така заявената претенция и претенцията, която е била предмет на заповедното производство. Предявените като главни искове счита за неоснователни. Посочва, че процесният опис е извършен в срока за доброволно изпълнение, започнал да тече за длъжника на 02.12.2019г., когато последният е бил редовно уведомен за производството, а съгласно нормата на чл.78, ал.4 от ЗЧСИ за извършване на опис на имущество в срока за доброволно изпълнение такса не се събира. В този смисъл е и забележка 3 на т.20 от ТТРЗЧСИ, както и чл.79, ал.3 от ГПК. Извън това, счита, че начисленият от ЧСИ ДДС не е разход по изпълнението, поради което не подлежи на присъждане. Оспорва претенциите за лихва за забава с аргумента, че дължимите на ЧСИ такси не подлежат на олихвяване по аналогия с правилата за таксите, събирани от ДСИ, доколкото принудителното изпълнение е проявна форма на държавната власт без оглед дали се извършва от държавни или частни изпълнителни органи.

Третото лице-помагач на страната на ответника – „А.П.“ ООД не взема становище по исковата молба.

По допустимостта на исковете:

Предявени са обективно съединени искове пр. осн. чл.415, ал.1, т.1 и т.3, вр. ал.3, вр. с чл.422 от ГПК. Искането за евентуално осъждане на ответника да заплати обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва за по-кратък периода, ако съдът приеме, че ответникът е изпаднал в забава на по-късна дата, по същество не представлява отделен иск, т.к. претенцията произтича от същото основание, а размерът до който същата

следва да бъде уважена, подлежи на установяване в зависимост от датата на изпадане на ответника в забава, което е въпрос по същество.

Исковете са процесуално допустими. Налице са специалните предпоставки, обуславящи наличието на правен интерес у кредитора от тяхното предявяване. От приложеното към делото ч. гр. д. № 5271/2020г. на СРС, 155 с-в се установява, че същото е образувано по заявление на ищеца от 31.01.2020г. за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу ответника. На 15.06.2020г. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която е разпоредено длъжникът – ответник в настоящия процес, да заплати на заявителя – ищец сумата от 952 300,82 лв. – главница, представляваща дължимата авансова неплатена такса по т.20 от ТТРЗЧСИ по изп. дело №20198560401814 по описа на ЧСИ Б.Б., както и сумата от 30 072,30 лв. разноси, от които 19 384,61 лв. платена държавна такса и 11 222,31 лв. – платено адвокатско възнаграждение. С разпореждане от същата дата съдът е отхвърлил заявлението за издаване на заповед за изпълнение относно сумата от 16 929,79 лв. – лихва върху така посочената главница за периода 29.11.2019г. до 31.01.2020г., както и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2020г. до окончателното плащане. Срещу разпореждането за отхвърляне на заявлението в частта му относно така посочените суми е постъпила частна жалба от заявителя, по която е било образувано чгд №9231 по описа за 2020 г. на СГС, приключило с окончателно определение от 21.07.2021г., с което частната жалба срещу разпореждането на СРС от 15.06.2020г. е оставена без уважение. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника на 03.07.2020г., като в срока по чл.414 от ГПК е постъпило възражение срещу нея.

С разпореждане на съда, връчено на 14.09.2021г., на заявителя е указано, че в едномесечен срок може да предяви иск за установяване на вземането си, за което е била издадена заповед по чл.410 от ГПК, както и осъдителен иск за сумата от 16 292,79 лв. – законна лихва, в която част заявлението е било отхвърлено. Исковата молба е постъпила в регистратурата на СГС с вх. № 20654 от 08.10.2021г., като доказателства за това са представени по заповедното дело. Ето защо съдът намира, че предявените иски са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото, намира следното от

фактическа страна:

Установява се от приетите по делото доказателства, че по молба на ответника от 29.11.2019г. е било образувано изп. дело № 20198560401814 по описа на ЧСИ Б.Б., въз основа на издадена в полза на АППК обезпечителна заповед по гр.д. №15553/2019г. на СГС срещу „А.П.“ ООД с предмет на изпълнение – допусната обезпечителна мярка – заповед на притежаваните от длъжника акции, както следва:

1. 7 631 460 броя от наличните поименни акции, представляващи 70% от капитала на „П.Б.м.ф.“ АД с ЕИК ****;
2. 5 000 броя от наличните поименни акции, представляващи 100% от капитала на „БМФ П.Б.“ ЕАД с ЕИК ****,

за обезпечение на бъдещи осъдителни иски от АППК срещу „А.П.“ ООД и „К.Д.М.Ш.“ АД за заплащане солидарно от ответниците на основание чл. 92 от ЗЗД неустойка в размер на 52 252 446,02 лева и на основание чл. 86 от ЗЗД лихва в размер на 653 155,57 лв. за период 15.10.2019 г. - 28.11.2019 г., произтичащи от неизпълнение на задължение по чл. 4.8 от договор от 08.08.2008 г. за продажба на 70% от капитала на „П.Б.м.ф.“ ЕАД.

Още в деня на образуването на изпълнителното дело, ЧСИ е направил опит за връчване на съобщение, с което на осн. чл.515 от ГПК да уведоми „А.П.“ ООД, че следва да предостави притежаваните от него и описани в обезпечителната заповед акции, респ. издадените за тях временни удостоверения, за опис, изземване и влагане в банка. Опитът е неуспешен, поради отказан достъп до служебните помещения на фирмата и липса на служители на място. Съобщението е връчено на служител на фирмата на 02.12.2019г. и на 16.12.2019г. е извършен опис и изземване на наличните поименни акции, които са вложени в банка по реда на чл.515, ал.1 от ГПК.

Във връзка с успешно извършеното обезпечително действия, ЧСИ е изготвил сметка за дължима такса по т.20 от ТТРЗЧСИ в размер на 952 300,82лв. с ДДС, за която ответникът е уведомен на 19.12.2019г. По делото не се спори, че посочената сума не е била заплатена от него.

При така установените факти по делото и като обсъди доводите на страните, съдът намира следното **от правна страна:**

По установителния иск:

Основателността на предявения установителен иск предполага доказването от страна на ищцата, че спорното право е възникнало на заявеното основание, а именно: че е било образувано изпълнително дело по молба на ответника; че в хода на изпълнителното дело съдебният изпълнител е извършил твърдените изпълнителни действия; че за извършените изпълнителни действия не е заплатена дължимата такса от вискателя. В тежест на ответника е да докаже фактите, които изключват задължението му.

По делото не се спори, а и се установява от приложения препис на изпълнителното дело, че същото е било образувано по молба на ответника въз основа на издадена в негова полза обезпечителна заповед по гр.д. №15553/2019г. на СГС срещу „А.П.“ ООД с предмет на изпълнение – допуснатата обезпечителна мярка – заповед за притежавани от длъжника акции, подробно описани в обезпечителната заповед.

Съгласно чл.400, ал.1 от ГПК налагането на обезпечителната мярка заповед се извършва незабавно от съдебния изпълнител по искане на молителя въз основа на обезпечителната заповед на съда съгласно [чл. 449, ал. 1](#), [чл. 450, ал. 1 и 2](#), [чл. 507](#), [515](#), [516](#) и [517](#) от ГПК, като на ответника се връчва съобщение вместо призовка за доброволно изпълнение.

Съгласно чл.515 от ГПК изпълнението върху налични ценни книжа се извършва чрез опис и изземването им от съдебния изпълнител, който ги влага в банка. В случай че съдебният изпълнител не намери ценните книжа в държане на длъжника, съдебният изпълнител кани длъжника да ги предаде в двуседмичен срок. За предадените му ценни книжа съдебният изпълнител съставя протокол. Ако длъжникът не предаде ценните книжа в дадения му срок, съдебният изпълнител овластява вискателя, поискал изпълнение върху ценните книжа, да подаде молба по [чл. 560](#) за тяхното обезсилване. При постановяване на решение за обезсилване на ценните книжа съдебният изпълнител извършва продажба по реда на ал. 4 въз основа на съдебното решение за обезсилване. В случай че длъжникът по реда на [чл. 564, ал. 1](#) депозира ценните книжа в съда или в банка, съдът прекратява производството по обезсилване и разпорежда ценните книжа да се предадат на съдебния изпълнител. В случай че молбата за обезсилване бъде оспорена от трето лице, което заявява самостоятелни права върху ценните книжа, се

прилага редът по чл. 564, ал. 2. Съгласно ал.2 на същия законов текст, при налагането на запор върху налични поименни акции или облигации съдебният изпълнител уведомява дружеството за това. Запорът има действие за дружеството от получаване на запорното съобщение. Запорът обхваща всички имуществени права по ценната книга. Ако съдебният изпълнител не може да открие наличните поименни акции или облигации и същите не бъдат предадени доброволно от длъжника съгласно ал. 1, съдебният изпълнител нарежда на дружеството да издаде дубликат на същите, въз основа на който се провежда изпълнението. При отказ или бездействие на управителния орган на дружеството да издаде дубликат, съдебният изпълнител налага глоба по чл. 93, ал. 1, т. 3 и овластява вискателя да подаде молба по чл. 560. Редът за обезсилване на ценни книжа в този случай се прилага съответно спрямо поименните налични ценни книжа.

На основание препращащата норма на чл.400, ал.1 от ГПК този ред е приложим и при налагането на запор върху налични ценни книги като обезпечителна мярка. Съдът намира за установено от приетите и обсъдени по-горе писмени доказателства, че исканото обезпечително действие е извършено от ЧСИ.

Съгласно чл.78, ал.1 и ал. 2 от ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за: извършването на изпълнителни действия; извършването на други действия. Размерът на таксите и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на Министерския съвет по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с камарата, а именно – ТТРЗЧСИ.

Съгласно чл.80 от ЗЧСИ за всяко действие на частния съдебен изпълнител дължимата такса, определена с тарифата по чл. 78, ал. 2, се внася авансово.

В чл. 79, ал. 3 ЗЧСИ е предвидено изрично, че за дължимите неплатени такси и разноски частният съдебен изпълнител може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 ГПК, независимо от размера на вземането. Очевидно е, че законодателят изрично допуска възможността, дължимите на частния съдебен изпълнител такси да не са събрани предварително от него. Еднозначно е прието както в правната доктрина, така и в съдебната практика, че това не е случайно, защото в случая не се касае за държавни такси, а за такси, които представляват нормирано с ТТРЗЧСИ

възнаграждение на частния съдебен изпълнител за извършените от него процесуални действия по съответното изпълнително дело, чрез които той упражнява своята специфична за българското право юридическа професия – професията на частния съдебен изпълнител.

Следователно, искът е доказан по своето основание – исканото процесуално действие е извършено, в резултат на което е възникнало задължението за заплащане на съответната такса – възнаграждение на ЧСИ за извършването му.

Възражението на ответника за недължимост на такса в конкретния случай на осн. чл.78, ал.4 от ЗЧСИ поради факта, че описът е бил извършен в срока за доброволно изпълнение, съдът намира за изцяло неоснователно. Посочената правна норма е изцяло неприложима в производството по налагане на обезпечителни мерки, защото в същото законът изобщо не е предвидил срок за доброволно изпълнение. По своя замисъл целта на обезпечителното производство е да изненада длъжника, да изиграе превантивна роля, като му попречи да се разпореди с имуществото си или по друг начин да затрудни осъществяването на правата на кредитора по едно евентуално бъдещо положително за него решение. Производството няма за предмет принудителното изпълнение на едно вече установено изпълняемо право. Ето защо в това производство законът не е предвидил срок за доброволно изпълнение и вместо покана за такова, на ответника се връчва само съобщение за обезпечителната мярка.

Относно определянето на размера на дължимата такса, приложение следва да намери т.20 от ТТРЗЧСИ, съгласно която за извършване на опис на движими и недвижими имущества, включително на налични ценни книжа, се събира такса в размер 1,5 на сто върху по-малката сума от цената на описаната вещ/ценните книжа и от паричното вземане, но не по-малко от 50 лв.

Установява се от протокола за опис и изземване на налични поименни акции от 16.12.2019г., че наложеният заповест е върху 7 631 460 броя от наличните поименни акции, представляващи 70% от капитала на „П.Б.м.ф.“ АД, всяка с номинал 10 лв., и върху 5 000 броя от наличните поименни акции, представляващи 100% от капитала на „БМФ П.Б.“ ЕАД, всяка с номинал 10 лв., като общата стойност на описаните ценни книжа е 76 364 600 лв. С

Обезпечителната заповед е допуснато обезпечение на бъдещи осъдителни иски на обща стойност 52 905 601,59 лв.

Доколкото таксата от 1,5% следва да се начисли върху по-малката измежду двете суми, в случая нейният размер възлиза на 1,5% от 52 905 601,59 лв. или 793 584,02 лв. Доколкото ЧСИ Б.Б. е лице, регистрирано по ЗДДС, за което по делото са представени доказателства, върху тази сума е начислен и ДДС, при което общият размер на дължимата такса възлиза на 952 300,82 лв. Ответникът възразява относно начисляването на ДДС върху процесната такса, което възражение съдът намира за лишено от правна обосновка. Ищецът е получател по доставката на услуга, извършвана от ЧСИ, по смисъла на чл.11, ал.2 от ЗДДС. Съгласно чл.12, ал.1 от ЗДДС облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които законът предвижда друго. Извършваните от ЧСИ доставки на услуги, за които се заплащат определените в ТТРЗЧСИ такси, не попадат в изключенията, имащи характера на освободени доставки по част II, глава IV от ЗДДС, следователно те са облагаеми доставки на услуги. Иначе казано – ЧСИ Б. е начислила ДДС върху дължимата такса по т.20 от ТТРЗЧСИ в съответствие с приложимото законодателство.

Искът е доказан и основателен за целия предявен размер, поради което следва да бъде уважен.

По осъдителния иск:

Както вече беше посочено по-горе, таксите, събирани от ЧСИ, за извършваните от него процесуални действия, имат своеобразния характер на възнаграждение за положения от него труд. В този смисъл са и мотивите по т.11 от ТР №2/2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, а именно, че: „Таксите по изпълнението имат различно значение при осъществяването на изпълнението от държавен или от частен съдебен изпълнител. Техният размер трябва да е еднакъв, за да бъдат третираны равно както вискателите, така и длъжниците, но техният правен режим се различава съществено, което води до известни различия в правната им уредба. Различията произтичат главно от това, че дължимите на държавния съдебен изпълнител такси са публични

вземания, а държавният съдебен изпълнител – орган, който определя и събира таксите, докато дължимите на частния съдебен изпълнител такси са частно вземане за възнаграждение за положен труд, а частният съдебен изпълнител – кредитор. Идентично е положението при нотариалните такси, получавани от нотариуса в сравнение с нотариалните такси, получавани от съдията по вписванията или присъждани от съда при уважаване на иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД.“.

Законодателят третира вземанията на ЧСИ за такси като частно вземане поради което е предвидил и възможността за използването на заповедното производство, съответно изпълнителен лист и принудително изпълнение по реда на [ГПК](#), от която възможност в конкретния случай се е възползвала ЧСИ Б..

Правилно е и становището на ищцовата страна, застъпено в исковата молба, че законната лихва е форма на отговорност, специфична за паричните задължения, независимо от техния произход, и че правилото на чл.86 от ЗЗД се прилага, без да се провежда разграничение между юридическите факти, които пораждаат неизпълненото парично задължение и субектите на правоотношението.

Същевременно обаче, не може да се пренебрегне спецификата на конкретния казус, а именно – че се касае за вземане за такса, както и посоченото по горе разбиране на ВКС, че таксите по изпълнението при осъществяването му от държавен или от частен съдебен изпълнител, трябва да са с еднакъв размер, за да бъдат третирани равно както взискателите, така и длъжниците. Ето защо, противно на този принцип за равнопоставеност на страните в държавния и частния изпълнителен процес, би било допускането, че вземането за такси на ЧСИ може да лихвоносно, когато в противовес не съществува съмнение, че държавните такси, събирани от ДСИ, не подлежат на олихвяване. Подобно разбиране би поставило взискателите, а и длъжниците в изпълнителния процес в неравностойно положение по отношение на дължимите разноси, в зависимост от това дали принудителното изпълнение е държавно или частно. Настоящият съдебен състав споделя виждането, че подобен подход е в разрез с виждането на законодателя. Третирането на вземанията на ЧСИ за такси като частни вземания и предоставянето на възможността за ползване на облекчения ред на

заповедното производство е имало за цел да улесни натоварените с публични функции по делегация частни субекти при събирането на дължимите им възнаграждения, чрез които да поддържат и осъществяват своите специфични функции, а не да постави страните по водените от ЧСИ изпълнителни производства в по-неблагоприятно положение, натоварвайки ги с по-високи разноски.

Не следва да се забравя също така, че поначало правилото, заложено в закона, е че таксите, определени от ЧСИ по реда на чл.78, ал.2 от ЗЧСИ, се събират от него авансово. Ето защо, противно на житейската и правна логика би било да се приеме, че неизпълнението на това служебно задължение на ЧСИ има за последица поставянето на възискателя в забава, без оглед спешността на исканото изпълнително или друго действие.

По тези съображения, съдът намира за неоснователно искането да бъде осъден ответника да заплати на ЧСИ законна лихва върху дължимата такса за какъвто и да е период, вкл. и след датата на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като приема, че по естеството си таксата по т.20 от ТТРЗЧСИ, както и всички такси по ТТРЗЧСИ, не подлежат на олихвяване. Искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода на делото искането на ищеца за присъждане на разноски в исковото производство е частично основателно. Видно от доказателствата по делото, той е направил разноски в размер на 19 384,61 лева за държавна такса и 20 914,61 лв. за адвокатско възнаграждение. Възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение – в заповедното и в исковото производство, съдът намира за неоснователно, защото след проверка констатира, че адвокатските възнаграждения са заплатени в размер, определен изцяло в съответствие с правилата на чл.7, ал.2 и ал. 7 от НМРАВ, поради което и не подлежат на намаляване. Следователно, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, съразмерно с уважената част от исковите, на ищеца следва да се присъдят разноски в общ размер на **39 595,30 лв.** за платени адвокатско възнаграждение и държавна такса в исковото производство. Следва да бъдат присъдени и разноските, направени от ищеца в заповедното производство, доколкото съгласно т.10в от Тълкувателно решение на ВКС от 18.06.2014г. относно заповедното производство присъдените със заповедта за

изпълнение разноси за заповедното производство не се включват в предмета на установителния иск по чл.415, ал.1 или по чл.422 ГПК, а представляват законна последиците от уважаването, респективно отхвърлянето на иска. В заповедното производство на ищеца са определени разноси от **30 072 лв.**, които следва да бъдат присъдени изцяло.

На осн. чл.78, ал.3 от ГПК ответникът има право на разноси, съразмерно с отхвърлената част от исковете. На осн. чл.78, ал.8 от ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 540 лв. Следователно, съразмерно с отхвърлената част от исковете, на ответника следва да се присъдят разноси от **9,43 лв.**

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на АГЕНЦИЯ ЗА П. П. И К., БУЛСТАТ ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, съществуването на следното вземане на Б.И. Б., ЕГН ***** – ЧСИ с рег. №856 на КЧСИ, с район на действие СГС, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.06.2020г. по ч. гр. д. № 5271/2020 г. по описа на СРС, 155 с-в, а именно: за сумата от **952 300,82 лв.** – незаплатена от ответника такса по т.20 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители, дължима по изп. дело №20198560401814 по описа на ЧСИ Б.Б..

ОТХВЪРЛЯ предявения от Б.И. Б., ЕГН ***** – ЧСИ с рег. №856 на КЧСИ, с район на действие СГС срещу АГЕНЦИЯ ЗА П. П. И К., БУЛСТАТ ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“ иск за заплащане на сумата от 16 929,79 лв. – лихва за забава върху главницата от 952 300,82 лв. за периода от 29.11.2019г. до 31.01.2020г., евентуално за сумата от 11 639,23 лв. - лихва за забава върху главницата от 952 300,82 лв. за периода от 19.12.2019г. до 31.01.2020г., както и искането за присъждане на законна лихва върху главницата от 01.02.2020г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ ЗА П. П. И К., БУЛСТАТ ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“ да заплати на Б.И. Б., ЕГН ***** – ЧСИ с рег. №856 на КЧСИ, с район на действие СГС, сумата от **39 595,30 лв.** – разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса в исковото производство, както и сумата от **30 072 лв.** – разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса в заповедното производство.

ОСЪЖДА Б.И. Б., ЕГН ***** – ЧСИ с рег. №856 на КЧСИ, с район на действие СГС да заплати на АГЕНЦИЯ ЗА П. П. И К., БУЛСТАТ ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, сумата от **9,43 лв.** – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника – „А.П.“ ООД, ЕИК****, с адрес по седалище: гр. София, р-н Изгрев, ул. „****“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски апелативен съд.

Съдия при Софийски градски съд: _____